

Ασκητές μέσα στον κόσμο Γ': Ιωάννης Παχουλίδης, ο ερημίτης

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιουλίου 15, 2020

Σ' αυτούς τούς πολύ χαλεπούς καιρούς, πού παντοῦ βασιλεύει ὁ εὐδαιμονισμός, ὁ ὕλισμός καί ἡ ἀπομάκρυνση τῶν ἀνθρώπων ἀπό τίς χριστιανικές, ἠθικές καί ἐθνικές ἀρχές, γιά νά μᾶς ξυπνήσουν ἀπό τόν λήθαργο χρειάζονται ἀναχώματα πνευματικά, φάροι σωστικοί, γιά ὅσους ταξιδεύομε στό ἄγριο πέλαγος τῆς προσωρινῆς τούτης ζωῆς, ὥστε νά μᾶς στηρίζουν γιά νά μήν καταποντιστοῦμε στά ἀπύθμενα βάθη τῆς ἁμαρτίας.

Μία τέτοια παρηγορητική μορφή στά μέσα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα ὑπῆρξε γιά τήν περιοχή Πιτσιλιᾶς, ἰδίως γιά τό χωριό Πλατανιστάσα καί τά γειτονικά του χωριά, ὁ ἀείμνηστος θεῖος μου Ἰωάννης Εὐσταθίου Παχουλίδης, ὁ γνωστός ὡς «Πασιουλῆς» ἢ «Κουτσογιαννῆς», πού γιά δεκαοκτώ συναπτά χρόνια ἔζησε μία ἀσκητική ἐρημική ζωή μακριά ἀπό τόν κόσμο, ὑπηρετώντας μέ ἔνθεο ζῆλο «τήν πάλαι ποτέ διαλάμπασαν» Ἱερά Μονή Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Ἀγιασμάτι τῆς Κύπρου, σάν φύλακας ἄγγελός της καί ξεναγός τῶν λίγων, ἀλλά ἐκλεκτῶν ἐπισκεπτῶν της.

Ὁ Ἰωάννης γεννήθηκε στό χωριό Πλατανιστάσα στίς ἀρχές τῆς τελευταίας δεκαετίας τοῦ 19ου αἰῶνα. Ἦταν τό δεύτερο ἀπό τά ἕξι παιδιά τοῦ Εὐσταθίου Χατζηδημήτρη Πασιουλῆ καί τῆς Παρασκευῆς, τό γένος Πρωτοπαπᾶ Ἰωάννη. (Τά ἄλλα ἀδέλφια του ἦταν: Ἑλένη, Εἰρήνη, Μαρία, Παναγιωτοῦ, Γεώργιος). Ὁ παπποῦς του, ἀπό τήν

μητέρα, πρωτοπρεσβύτερος Ίωάννης, ήταν συνεφημέριος στην Έκκλησία Αρχαγγέλου Μιχαήλ Πλατανιστάσας μαζί με τους αδελφούς του ιερείς, παπα-Γεώργιο και παπα-Μιχαήλ και τον πατέρα τους, παπα-Χριστόδουλο. Ο Πρωτοπαπᾶς Ίωάννης αγαπούσε πολύ τον πρώτο του έγγονό Ίωάννη και από μικρό τον είχε πάντα μαζί του στην Έκκλησία και τον έμαθε πρώτα να τον βοηθά μέσα στο Άγιο Βήμα και ακολούθως στο ψαλτήρι κατά τις ιερές Ακολουθίες. Έτσι έμαθε την τυπική διάταξη όλων των Ακολουθιών της Αγίας μας Έκκλησίας. Επίσης τον έμαθε να διαβάει την Αγία Γραφή και του έξηγουσε με απλή γλώσσα διάφορα γεγονότα, που αναφέρονται μέσα στα αναγνώσματα των ιερών Ακολουθιών. Τον ώθησε στην μελέτη και μέχρι του θανάτου του συνέχιζε να μελετά έκκλησιαστικά βιβλία. Ήθελε πολύ να γίνη και αυτός ιερέας. Όμως οι συνθήκες της οικογένειας, αλλά και λόγοι υγείας, δέν του τό επέτρεψαν.

Ο πατέρας του πέθανε όταν ο Ίωάννης ήταν δεκαοκτώ χρόνων και ανέλαβε τό βάρος της συντήρησης της οικογένειας ο ίδιος. Από μία πάθηση της σπονδυλικής στήλης, πιθανόν κήφωση, άρχισε να καμπουριάζει και τό κακό προχωρούσε με την πάροδο του χρόνου. Σταμάτησε τις γεωργικές εργασίες και την μεταφορά των διαφόρων προϊόντων (άμυγδάλων, φουντουκιών, κρασιού κ.λπ.), με γαϊδούρια στην Λευκωσία και στην Λεμεσό. Όμως ή έσωτερική δύναμη της ψυχής του για ζωή, τον βοήθησε να μάθει διάφορες άλλες εργασίες, που μπορούσε να κάνει με την αναπηρία του και να τον καταστήσει χρήσιμο άνθρωπο στην οικογένεια και στην κοινωνία. Έμαθε να πλέκει καλάθια, κοφίνια, πανέρια, ταλάρια (για γαλακτοκόμους), κυψέλες, κάλτσες με καλτσομηχανή, που αγόρασε ο ίδιος με χρήματα που έπαιρνε από τά πιο πάνω, ξύλινα άροτρα, ξύλινα κουτάλια και άλλα χειροποίητα πράγματα. Άκόμα και ως πωλητής στο Συνεργατικό Παντοπωλείο του χωριού, που ίδρυσε ο αδελφός του Γεώργιος, εργάστηκε άμισθί, για τό καλό του χωριού του μαζί με την αδελφή του Παναγιωτού για ένα διάστημα.

Όταν ο μικρότερος αδελφός του (και πατέρας μου) Γεώργιος Παχουλίδης αγόρασε, έπειτα από δημόσιο πλειστηριασμό, στις αρχές τις 5ης δεκαετίας του περασμένου αιώνα, μέρος των κτημάτων της Μονής του Τιμίου Σταυρού του Αγιασμάτι δίπλα από την Μονή αυτή, τον παρακάλεσε να τον πάρει εκεί, να μένη σε ένα σπίτι της Μονής. Αυτό τό έκτισαν οι πρώτοι ένοικιαστές και καλλιεργητές της χέρσας κτημοσύνης της Μονής, στο τέλος του 19ου αιώνα. Τό σπίτι βρισκόταν στην αύλη της (ισόγειο και άνώγειο, δύο δωμάτια όλα κι όλα). Έτσι ο Ίωάννης έγινε φύλακας της Μονής αυτής και ξεναγός της Έκκλησίας της, που είναι κατάγραφο από περίφημες τοιχογραφίες του 15ου αιώνα και συνάμα να είναι και φύλακας των κτημάτων, που αγόρασε ο πατέρας και να τά περιποιήται, όσο θά μπορούσε. Κύριος σκοπός του ήταν να ζή εκεί στην έρημιά, μία κατά Χριστόν ζωή, σαν να ήταν πραγματικός καλόγερος. Να καθαρίζει την Έκκλησία, να ανάβει τά κανδήλια και να διαβάει όλες τις Ακολουθίες του είκοσιτετραώρου. Αυτό έγινε, και από τό Φθινόπωρο του 1946 ο μακαριστός θεός Γιαννης εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Μονή του Σταυρού του Αγιασμάτι.

Έκείνα τὰ χρόνια, λίγο μετά τόν Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο, μεγάλη φτώχεια μάστιζε τήν Κύπρο. Έργασίες νά δουλέψη ὁ κόσμος δέν ὑπῆρχαν. Ὅσοι βρίσκονταν στήν ὑπαιθρο προσπαθοῦσαν νά ἐπιβιώσουν, κυρίως στήν φτωχή καί ἄγονη γῆ τῆς Πιτσιλιᾶς, μέ ὅποιο τρόπο μποροῦσαν. Δρόμοι ἀγροτικοί δέν ὑπῆρχαν. Τά κτήματά τους ἦταν τά περισσότερα μακριά ἀπό τά σπίτια τους. Ἔτσι σέ κάθε περιοχὴ πού εἶχαν κτήματα καί ἔπρεπε νά μένουν γιά μέρες ἢ γιά καλλιέργεια ἢ γιά μάζεμα τῶν καρπῶν ἢ γιά βόσκησι τῶν αἰγοπροβάτων τους ἢ νά ἔβαζαν παγίδες γιά νά παγιδέψουν λαγούς καί περδίκια γιά διατροφή τους ἢ τρωκτικά (μεγάλους ἀρουραίους, πού γιά τήν καταπολέμησή τους ἐπιχορηγοῦσε τό τότε κράτος μία δεκάρα κάθε οὐρά τρωκτικοῦ πού παρουσίαζαν), ἔφτειαχναν πρόχειρα καταλύματα (καλύβες) καί διέμεναν στήν ὑπαιθρο, ὅσο χρόνο χρειαζόταν γιά τίς πιό πάνω ἐργασίες τους. Στήν περιοχὴ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἀγιασμάτι, πού ἦταν σχεδόν δύο ὥρες πεζοπορία ἀπό τό χωριό Πλατανιστάσα, γιά νά μεταβῆ κανεῖς ἐκεῖ, ὑπῆρχαν πάρα πολλοί ξωμάχοι γιά τίς πιό πάνω ἐργασίες μέ τίς καλύβες τους, ὅπου βόλευε τόν καθένα.

Ὁ γερω-Ἐρημίτης ἢ Κουτσογιαννῆς, ὅπως τόν ἔλεγαν πολλοί, κατά τήν περίοδο τῆς διαμονῆς του στήν Ἱερά Μονή τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἀγιασμάτι, συνήθιζε πρὶν ἀρχίσῃ τήν ἐργασία τῆς κάθε ἡμέρας, νά πηγαίῃ στήν Ἐκκλησία, νά ἀνάβῃ τά κανδήλια, νά κάνῃ τίς μετάνοιές του, νά προσκυνᾷ τίς ἱερές εἰκόνες καί νά διαβάζῃ ἀπό τά ἐκεῖ λειτουργικά βιβλία τήν Ἀκολουθία τοῦ Μεσονυκτικοῦ καί τοῦ Ὁρθρου. Ἀκολουθῶς προγευματίζε, ἔκανε τίς ἐργασίες τῆς ἡμέρας καί πήγαινε τά δύο-τρία γίδια πού εἶχε γιά βοσκή. Μαζί του ἔπαιρνε καί τήν Ἁγία Γραφή ἢ κάποιο ἄλλο θρησκευτικό βιβλίο καί ἐνῶ ἔβοσκαν τά γίδια του, αὐτός κάτω ἀπό τόν ἴσκιο κάποιου δένδρου παραδινόταν στό διάβασμα. Τό ἀπόγευμα, ὅταν ἔδυε ὁ ἥλιος, πήγαινε πάλι στήν Ἐκκλησία, ἀναβε τήν καν- δηλά μπροστά ἀπό τόν Τίμιο Σταυρό, προσκυνοῦσε καί διάβαζε τήν Ἀκολουθία τῆς Ἐνάτης, τοῦ Ἑσπερινοῦ καί τοῦ Ἀποδείπνου καί ἀκολουθῶς μετέβαινε στό μικρό σπιτάκι πού διέμενε γιά φαγητό καί ὕπνο.

Ο γερο-Ερημίτης Γιαννής Παχουλίδης,
καθισμένος στην είσοδο της Εκκλησίας
του Σταυρού του Αγιασμάτι.

Τίς Κυριακές δέν έκανε καμμία έργασία. Ένδυόταν τά καθαρά (φτωχικά) του ένδύματα, ξυριζόταν, έδενε τά ζωντανά του νά βοσκήσουν έκεϊ στην αύλή τής Μονής καί είσερχόταν στην Έκκλησία. Έκανε τήν Άκολουθία καί άνοιγε όλες τίς θύρες τής Έκκλησίας γιά νά άεριστή, καί τήν καθάριζε άπό τήν μία μέχρι τήν άλλη της γωνιά μέ τήν μικρή του μαλακή σκούπα, πού έφτιαχνε μόνος του άπό ύλικά πού εύρισκε στην γύρω φύση καί μέ ένα μαλακό ύφασμα ξεσκόνιζε τά στασίδια της. Άκολουθως έξερχόταν τής Έκκλησίας, έτρωγε πρώτα ένα μικρό αντίδωρο (άπό αυτά πού τόν έφοδιάζαν ο πατέρας ή ή μητέρα μου πού έρχονταν έκεϊ, μία-δύο φορές τήν έβδομάδα, γιά νά μεταλαμβάνη έστω καί αντίδωρο (άφου άθελά του στερείτο τής θείας Λειτουργίας).

Θεία Λειτουργία τότε, στην πίο πάνω Μονή, λόγω τής μή ύπάρξεως άμαξωτοϋ δρόμου, γινόταν τέσσερις φορές τόν χρόνο. Τήν ήμέρα τής Ύψώσεως του Τιμίου Σταυροϋ, τό Σάββατο τής Διακαινησίμου, του άποστόλου Βαρνάβα καί τής Προόδου του Τιμίου Σταυροϋ. Στην συνέχεια έπαιρνε τό λιτό πρόγευμά του πού τό είχε μαζί του καί καθόταν έξω άπό τήν Έκκλησία στό βόρειο μέρος της, στό μέσον δύο αιωνόβιων έλιων πού ύπήρχαν, άπό τήν μία καί άπό τήν άλλη μεριά καθίσματα άπό μεγάλες πέτρες καί πού τό μέρος αυτό ο κόσμος τό ονόμαζε «καφενείο». Έκεϊ είχε καί τό μεσημεριανό του καί νερό γιά όλη τήν ήμέρα. Καθόταν έκεϊ, διάβαζε άπό τά ιερά βιβλία καί ξεναγοϋσε, όσους τυχόν θά έρχωνταν νά προσκυνήσουν τόν Τιμιο Σταυρό.

Κατά τούς καλοκαιρινούς κυρίως μήνες, αλλά καί σέ άλλες έποχές του χρόνου, πολλοί ξωμάχοι πού είχαν τίς καλύβες ή τά διάφορα άλλα ύποστατικά τους γύρω άπό

τὴν περιοχή τῆς Μονῆς, ἔρχονταν νὰ προμηθευτοῦν τὸ νερό τους ἀπὸ τὴν πλησίον τῆς Μονῆς πηγή καὶ μαζεῦονταν ὅλοι στὴν θέση δίπλα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία πού λεγόταν «καφενεῖο». Ἐκεῖ μαζεῦονταν καὶ ἄλλοι πού, γιὰ νὰ ἐπιβιώσουν τίς φτωχὲς οἰκογένειές τους, ἔστηναν παγίδες σὲ λαγούς καὶ περδίκια, πού τότε ὑπῆρχαν ἄφθονα στὴν περιοχή αὐτή. Ἐκεῖ, λοιπόν, στό «καφενεῖο» καὶ στό μικρὸ σπιτάκι τοῦ γερω-Γιαννῆ, τοὺς ἄλλους μῆνες κάθονταν αὐτοὶ οἱ ξωμάχοι μέχρι ἀργά, κουβέντιαζαν μεταξύ τους καὶ ἄκουγαν ἀπὸ τὸν θεῖο Γιαννῆ ἱστορίες ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή ἢ ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ ἀκολουθῶς πῆγαινε ὁ καθένας στὴν καλύβα του. Ἦταν ἡ σύναξη αὐτή, κάτι ἄς ποῦμε, σὰν τοὺς σημερινούς «κύκλους Ἁγίας Γραφῆς». Ἐγὼ τοὺς καλοκαιρινούς μῆνες, στὰ μαθητικά μου χρόνια, ἔμενα πάντα μαζί μέ τὸν θεῖο Γιαννῆ καὶ μέ μεγάλη χαρὰ ἄκουγα τίς ἱστορίες του σ' αὐτές τίς συγκεντρώσεις.

Γιὰ ἓνα διάστημα, περίπου δύο χρόνια (1950- 1952), ἡ Μητρόπολη Κερηνείας χάλασε τὸ δίπατο σπιτάκι νότια τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς, γιατί τὸ κράτος τῆς ἔβαζε ἐτήσιο φόρο γιὰ τὸ σπιτάκι αὐτό, ἑκατὸ λίρες. Μέχρις ὅτου ὁ πατέρας μου νὰ κτίσῃ ἄλλο σπιτάκι λίγα μέτρα πρὸ κάτω, στὰ κτήματα πού ἀγόρασε ἀπὸ τὴν Μονή αὐτή, ὁ θεῖος Γιαννῆς ἔμενε στὴν στοὰ τῆς Ἐκκλησίας, πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ Ἅγιο Βῆμα. Ὅταν στίς διακοπές ἀπὸ τὸ σχολεῖο ἔμενα μαζί του, πολλές φορές μέ σκουντοῦσε νὰ ξυπνήσω νὰ δῶ τὸ φῶς πού γέμιζε, ὅπως μοῦ ἔλεγε, τὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ ἀκούσω τίς ψαλμωδίες πού ὁ ἴδιος ἄκουγε. Ἐγὼ ἤμουν τότε 8-10 χρόνων, φοβόμουν καὶ κρυβόμουν κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα καὶ οὔτε ἔβλεπα οὔτε ἄκουγα τίποτα.

Μερικὲς φορές κατὰ τὰ χρόνια αὐτά, ἔρχονταν τυμβωρύχοι ἐκεῖ γιὰ νὰ βροῦν ὑποτιθέμενους θησαυρούς. Ἐφερναν καὶ κάποιον πού ἔλεγαν ὅτι ὑπνωτιζόταν καὶ θὰ τοὺς ἔλεγε πού θὰ εὑρίσκαν τὸν θησαυρὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ θεῖος Γιαννῆς προσευχόταν νὰ μὴν βροῦν τίποτα καὶ τότε ὁ ὑπνωτιστὴς παραδεχόταν ὅτι κάποιος προσευχόταν καὶ δέν μποροῦσε αὐτός νὰ κάνῃ τίποτα.

Τὸ 1968 ὅταν ὁ θεῖος Γιαννῆς ἦταν ἄρρωστος καὶ κατάκοιτος στό χωριό μου Πλατανιστάσα, ἐγὼ πῆγα ἀπὸ τὴν Μητρόπολη Κερηνείας νὰ τὸν δῶ λίγο πρὶν πεθάνῃ, στό σπίτι τῆς ἀδελφῆς του, θείας Εἰρήνης, καὶ τοῦ ἀνήγγειλα ὅτι ἔδωσα ὑπόσχεση γάμου στό χωριό Ἅγιος Ἐπίκτητος στὴν Κερήνεια. Αὐτός τότε μέ κοίταξε λυπημένα καὶ μοῦ εἶπε: «Ἄκουσε, παιδί μου, γρήγορα θὰ φύγῃς ἀπὸ ἐκεῖ». Τοῦ εἶπα: «Γιατί θὰ φύγω; Εἶναι πολὺ καλὸ τὸ μέρος καὶ οἱ συγγενεῖς τῆς γυναίκας πού θὰ πάρω, εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι». Αὐτός πάλι μοῦ εἶπε: «Θὰ φύγετε, ἐν' ν' ἄρτουν οἱ Καραμανοὶ (Τοῦρκοι) νὰ σᾶς διώξουν». Αὐτό ἦταν προφητεία, ἡ ὁποία ἐκπληρώθηκε ἀκριβῶς, διότι πράγματι, μᾶς ἔδιωξε τὴν 20ῆ Ἰουλίου 1974 ἡ βάρβαρη εἰσβολὴ τοῦ τουρκικοῦ Ἄττίλα.

Πρὸς ἐπιβεβαίωση τῶν ταπεινῶν μου γραφῶν θὰ παραθέσω πρὸ κάτω, αὐτούσιο, ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ δημοσίευμα τοῦ κρατικοῦ περιοδικοῦ «Κυπριακὴ Ἐπιθεώρηση»,

Νοέμβριος 1953, πού έγραψαν οί συντάκτες του για τόν θεϊο Γιαννή, όταν τότε τόν επισκέφτηκαν στην Μονή του Σταυρού του Αγιασμάτι, υπό τόν τίτλο: «Ό γερω-έρμητης».

«Ήταν περί τά τέλη του Νιόμβρη, όταν αποφασίσαμε νά επισκεφθοῦμε τό περίφημο αυτό Μοναστήρι (Σταυρό του Αγιασμάτι), έν μέρει για νά φωτογραφήσωμε τίς εικόνες, αλλά κυρίως για νά συναντήσωμε τόν γερω-έρμητη πού κατοικεί σ' αυτό και έγινε κάτι σαν θρύλος για τήν γύρω περιοχή. Στά τελευταία δέκα χρόνια ζει όλομόναχος εδώ, χωρίς νά βλέπη κανέναν άλλον, εκτός από τούς λίγους περιεργούς μελετητές της εκκλησιαστικής αρχιτεκτονικής ή τών Βυζαντινών εικόνων, πού είχαν τό θάρρος νά άνεβοῦν μέ χίλιες δυό δυσκολίες στό βουνό, άναζητώντας πληροφορίες.

»Οί επισκέπτες του αποτελοῦν έναν εκλεκτό κατάλογο ονομάτων, γιατί ή Έκκλησία είναι τόσο φημισμένη, ώστε δέν είναι δυνατόν νά παραμεληθῆ από τούς σοβαρούς μελετητές ή ακόμα εκείνους, οί όποιοι νοιώθουν ευχαρίστηση άναζητώντας νέες εικόνες. Ό ίδιος ό έρμητης πού διπλώθηκε στά δύο από τούς ρευματισμούς, κατάγεται από τό γειτονικό χωριό της Πλατανιστάσας. Ένώ δέχεται τούς επισκέπτες μέ τήν μεγαλύτερη ευγένεια και καλωσύνη, αρνεϊται νά δεχθῆ χρήματα μέ τό χαμόγελο ενός φιλοσόφου πού δέν τόν ενδιαφέρει πιά ή υλική πλευρά της ζωής. Ζει από τά προϊόντα τών ολίγων του μελισσών, τά φρούτα του μικροῦ κήπου και τήν τροφή πού του στέλνουν οί συγγενείς από τό χωριό και πού τήν φέρνει στό βουνό ένα μικρό παιδί. Για συντροφιά έχει τρεις γάτους, στους όποιους ποτέ δέν νοιάστηκε νά δώση όνομα, αλλά πού θεωρεί σαν παιδιά του. Τά ζώα αυτά μοιράζονται μαζί του τό έρμητήριο, μαζί και τήν τροφή του.

»Εδώ, λοιπόν, βρίσκεται ένας από τούς σπανιότερους θησαυρούς της Κύπρου και εδώ επίσης βρίσκεται ένας άνθρωπος, πού θά περάση μία από τίς πιο μοναξιασμένες (μοναχικές) μέρες τών Χριστουγέν-νων (1954). Έν τούτοις φαίνεται απόλυτα ευτυχισμένος μέ τούς γάτους του και τίς ευγλωττες, αν και σιωπηλές εικόνες τών τοίχων της Έκκλησίας του».

Κατά τήν διάρκεια του απελευθερωτικού άγώνα της Ε.Ο.Κ.Α., 1955-1959, ό γερω-Έρμητης μυήθηκε στον άγώνα από τόν ίδιο τόν Γρηγόρη Αύξεντίου, μαζί μέ τόν αδελφό του Γεώργιο Παχουλίδη. Όταν τούς μύησε στον άγώνα ό Γρηγόρης Αύξεντίου, τούς δήλωσε ρητά ότι κανείς άλλος δέν θά γνώριζε τούτο τό γεγονός. Πράγματι έτσι και έγινε και ή Μονή του Σταυρού του Αγιασμάτι έγινε τό σίγουρο και ασφαλές καταφύγιο άνταρτικών ομά-δων σε δύσκολους καιρούς. Η Έκκλησία αυτή, ή μόνη στοοπερίβλητη Έκκλησία της Κύπρου, ήταν θεο-σκότεινη, λόγω του χαμηλοῦ της επικλινούς στέγης της και όταν άνοιγε κανείς τήν θύρα δέν έβλεπε τίποτα μέσα. Μέσα στην στοά υπήρχαν χωρίσματα, ισόγεια και ανώγεια, πού έμεναν οί διάφοροι κατά καιρούς ένοικιαστές τών κτημάτων της Μονής. Επίσης μεταξύ της στέγης του κυρίως ναοῦ και της στοάς του ναοῦ υπήρχε μικρό κούφωμα πού κανείς δέν τό

γνώριζε, γιατί έκλεινε έρμητικά μέ ξύλινη είσοδο. Έκει έμεναν οί άντάρτες τήν ήμέρα, καί τήν νύκτα πήγαιναν καί τρέφονταν στό μικρό σπίτι τοῦ θείου Γιαννή από φαγητό πού έτοίμαζε ό ίδιος. Σέ τέτοιες κρίσιμες περιπτώσεις κατ' οίκον περιορισμοῦ καί έρευνῶν, ό πατέρας πού γνώριζε άριστα τήν άγγλική γλώσσα, προσπαθοῦσε καί έρχόταν σέ έπαφή μέ τό στρατιωτικό καί άστυνομικό άπόσπασμα πού βρισκόταν στήν οίκία «Κιρίτση», στήν Άλωνα, λέγοντας ότι ό άνάπηρος άδελφός του Γιαννής πού διέμενε μόνος γιά χρόνια φύλακας στήν Μονή τοῦ Σταυροῦ τοῦ Άγιασμάτι, χωρίς φάρμακα καί τρόφιμα θά πέθαινε, καί έβγαζε άδεια νά τοῦ μεταφέρει τρόφιμα έκει, γιά ασφάλειά του μέ άστυνομικούς. Από αυτά τά τρόφιμα φιλοξενοῦσε τούς ήρωες τοῦ Κυπριακοῦ άγῶνα.

Ένα γεγονός πού μοῦ έκανε έντύπωση κατά τήν ζωή τοῦ θείου Γιαννή στήν Μονή τοῦ Άγιασμάτι καί τό έζησα καί έγώ γιά δέκα σχεδόν χρόνια, ήταν καί τό άκόλουθο: Μία άγριόγατα μαύρη γέννησε σέ μία κουφάλα έλιᾶς τά γατάκια της. Ό θεϊός Γιαννής τά βρήκε καί τά πήρε στό σπιτάκι του. Η μητέρα γάτα τόν άκολούθησε. Γιά νά μήν φύγουν τά γατάκια από τό σπίτι, όταν αυτός θά έλειπε ή θά κοιμόταν, κάρφωσε ένα δικτυωτό τέλι (σύρμα) στό μικρό παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ του. Τά γατάκια έμειναν έκει καί ή μητέρα γάτα τήν νύκτα έφευγε γιά κυνήγι από μία τρύπα πού ήταν ψηλά στόν τοίχο τοῦ σπιτιοῦ, πατώντας πάνω σέ διάφορα πράγματα πού ήταν στοιβαγμένα μέσα στό σπιτάκι.

Ο γερο-Ερημίτης Γιαννής

Έπέστρεφε ή μάνα γάτα μετά-δυό τρεῖς ῶρες μέ τό κυνήγι της (πέρδικα, φάσα ή μικρό λαγουδάκι καί ποτέ ποντικό ή άλλο τι τρωκτικό ή φίδι), καί έπειδή δέν μπορούσε νά άνεβή από τήν τρύπα πού βγήκε μέσα στό σπίτι νιαούριζε καί ό θεϊός

ἔπαιρνε τό κυνήγι καί ἡ γάτα πήγαινε καί ἐρχόταν δυό ἢ τρεῖς φορές κάθε νύκτα. Ὁ θεῖος Γιαννῆς τό κυνήγι τό μοιραζόταν μέ τά γατάκια. Αὐτά ὅλη μέρα, ὅπου πήγαινε, τόν ἀκολουθοῦσαν. Ὅταν μεγάλωναν τά γατάκια ἔφευγαν, ἡ μάννα γάτα γεννοῦσε ἄλλα, καί τώρα τά γατάκια της τά κουβαλοῦσε αὐτή στό μικρό σπιτάκι καί συνέβαινε πάλι τό ἴδιο καί τό ἴδιο.

Τό 1962 ὁ θεῖος Γιαννῆς μεταφέρθηκε στό χωριό Πλατανιστάσα ἄρρωστος καί κατάκοιτος, ἔπειτα ἀπό ἕνα ἐγκεφαλικό πού υπέστη, ἐνῶ πότιζε τά περιβόλια ἐκεῖ στήν Μονή τοῦ Ἀγιασμάτι. Τόν βρῆκε μία γυναῖκα, ἡ Κυριακή Δημήτρη Τσιόλη, πού ἔμενε σέ ἕνα μικρό ὑποστατικό λίγο πιά πέρα ἀπό τήν Μονή μαζί μέ τά παιδιά της στό κτῆμα της. Αὐτή κάθε πρωί ἐρχόταν νά πάρη νερό ἀπό τήν πηγή καί ἔλεγε “Καλημέρα” στόν γερω-Ἐρημίτη. Μία ἡμέρα δέν τόν εἶδε ἐκεῖ. Ἀκολούθησε τό αὐλάκι τοῦ νεροῦ, πού ἐκείνη τήν μέρα πότιζε ὁ θεῖος καί τόν βρῆκε πεσμένο. Τόν σήκωσε, εἶδε ὅτι ἦταν ζωντανός. Τόν ἔβαλε σέ ἀσφαλές μέρος. Πῆγε στό σπιτάκι του, πῆρε ροῦχα στεγνά καί τόν ἄλλαξε καί κουβέρτες καί τόν τύλιξε. Τοῦ εἶπε νά μείνη ἐκεῖ καί θά τόν προσέχουν τά παιδιά της καί αὐτή καβάλησε τό γαϊδούρι της καί ἔτρεξε στό χωριό καί εἰδοποίησε τόν πατέρα καί ἦλθαν μέ ἄλλους συγγενεῖς καί τόν μετέφεραν στό χωριό μας Πλατανιστάσα. Ἔμενε γιά ἕνα διάστημα στό σπίτι τῶν γονέων μου καί στό σπίτι τῆς ἀδελφῆς του, θείας Εἰρήνης καί τόν φρόντιζαν ὅλοι οἱ συγγενεῖς. Κατά τό μεγάλο διάστημα πού ἦταν κατάκοιτος δέν βαρυγκώμησε ποτέ. Ἔλεγε στούς ἐπισκέπτες του πού πήγαιναν νά τόν δοῦν: «Καλῶς νά ὀρίση ὁ θάνατος». Ὁ παπποῦς ἐκοιμήθη στίς 12/4/1968 καί ἐνταφιάστηκε στό κοιμητήριό τοῦ χωριοῦ.

Αἰωνία του ἡ μνήμη. Ἀμήν.

[Ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίο: [«Ἀσκητὲς μέσα στόν κόσμο», Γ' τόμος, Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον \(Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος\) Μεταμόρφωσης Χαλκιδικῆς\]](#)

(Πηγὴ ψηφ. κειμένου: enromiosini.gr)